

Ала дѣдовата внучка си отиде съ насълзени очи, а и самъ дѣдо Добри малко вѣрваше на думитѣ си. Скоро и Шарко се върна съ подвита опашка. Когато взе да се свечерява, сви се сърцето на стареца. Ами ако Черноушко не си дойде... Шарко легна до вратата. Лежеше и се вслушваше въ най-малкия шумъ. И той очакваше. Други вечери дѣдо Добри разговарѣше съ кучето, а сега мълчеше. Двамата вѣрни другари се разбираха безъ думи.

Мръкна се. Когато дѣдо Добри взе да си лѣга, Шарко излая радостно и се хвърли къмъ вратата.

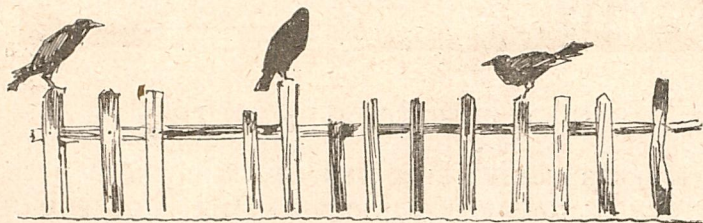
— Аха, нашиятъ кривогледко се връща отъ гости! — извика дѣдо Добри и отвори вратата.

И наистина, Черноушко прескочи прага и се хвърли направо при паничката съ млѣкото. Той се налока хубаво съ млѣко, а после изгриза две засъхнали морковчета.

— Лошо те гостили, братко, твоитѣ побратими! — каза усмихнатъ дѣдо Добри. — Не си струваше да имъ ходишъ на гости. Само разплака моята малка внучка!

Шарко стоеше около заяка и махаше милувно опашка.

Д. Маминъ - Сибирякъ.

НЕКА ВѢТЪРЪ ВѢ.

Нека вѣтъръ вѣ
Въ нашта пуста стрѣха —
Птичкитѣ отъ нея
Вече отлетѣха.

Де ли презъ морета
Все пжтуватъ още!
Пжтя имъ в небето
Трае дни и нощи.